DESIRE®

Rachel Baileyová

Zapeklitá závěť

HARLEQUIN®

Rachel Baileyová

ZAPEKLITÁ ZÁVĚŤ

Překlad

Jana Pešková

Milá čtenářko,

všichni mužští hrdinové mých listopadových příběhů jsou nepředstavitelně bohatí, a tudíž jsou také v pozici, kdy mají moc ovlivňovat životy lidí kolem sebe. Ať již tedy sáhnete po povídce Irská svatba, Muž v nesnázích *či* Zapeklitá závěť, *ve všech budete sledovat, jak se hrdinka s takto rozdanými kartami vypořádá a jak se jí více či méně snadno podaří si našeho hrdinu získat. Ponořte se tedy do četby, která Vás odnese na vzdálená místa, kde se sny stávají skutečností.*

S láskou
Váš Harlequin

Rachel Baileyová

ZAPEKLITÁ ZÁVĚŤ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Countering His Claim

První vydání:
Harlequin Books, 2013

Překlad:
Jana Pešková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2013 by Rachel Robinson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Zapeklitá závěť: 2015 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
CZ: harpercollins.cz | **FB:** @harpercollinscesko | **IG:** @harpercollinscz

ISBN: 978-83-291-3274-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3275-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3276-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Della Walshová se ještě naposledy rozhlédla po přístavu Melbourne a vstoupila na lodní můstek Cory Mae – luxusní okružní lodi, která byla už nějaký čas jejím domovem.

Na palubě si povšimla skupiny lidí, srocené kolem důležitě vypadajícího vysokého muže, stojícího zády k ní. Zastavila se a zkoumavě se na skupinku zahleděla. Z vysokého muže v jejím středu zatím viděla pouze široká záda v dokonale padnoucím obleku. Měl vlnité tmavě zlaté vlasy a sebevědomý, vzpřímený postoj.

I to málo stačilo, aby přitahoval její pohled jako magnet. Vedle něj stál kapitán, a když se rozhlédla kolem, všimla si, že není sama, kdo je pozoruje. Z různých míst na lodi k nim směřovaly stovky zvědavých očí, převážně zaměstnanců.

Takže to musel být on, ten muž uprostřed.

Konečně dorazil. Luke Marlow, dědic Cory Mae.

Poháněná zvědavostí vstoupila na palubu. Mnozí vedoucí zaměstnanci včetně ní byli pozváni na dnešní čtení závěti Patricka Marlowa a všem v hlavě hlodala stejná otázka – co udělá jeho synovec Luke Marlow s lodí, kterou zdědí? Prodá ji? Zmodernizuje? Bude se plést do jejího každodenního provozu?

Della byla na nového příchozího zvědavá víc než ostatní – celé roky slýchala od Patricka různé historky z Lukeova života, až téměř měla pocit, že jej zná osobně.

Když se přiblížila k malému hloučku, zaslechla kapitána, jak říká: „Tu ránu byste si měl nechat ošetřit. Myslím, že to bude potřeba zašít."

Luke Marlow zvedl ruku omotanou plátěným kapesníkem. „To není nutné, jen si to opláchnu a zavážu."

Pak kapitán uviděl Dellu. „Doktorko Walshová! Jdete právě včas. Právě přijel pan Marlow a potřebuje ošetřit ruku."

Vyloudila na tváři úsměv a přistoupila blíž připravena nabídnout lékařskou pomoc, jako kdyby šlo o běžného pacienta, ne o muže, který se brzy stane jejím šéfem. „Samozřejmě, postarám se o to."

Když promluvila, Luke Marlow se k ní pomalu otočil. Jeho ocelově šedý pohled jí přejel po tváři a teprve pak se jí zadíval do očí. Ve vzduchu to zajiskřilo, najednou se nemohla nadechnout a naskočila jí husí kůže. Byla tak nervózní proto, že držel v ruce její budoucnost? Nebo ji zneklidňovala ta nezvykle přitažlivá tvář padlého anděla s výraznými lícními kostmi, rovným nosem a smyslnými rty? Ať to bylo cokoliv, nekompromisně to zahnala.

„Pojďte se mnou do ordinace, pane Marlowe, a já se vám na to podívám," řekla poté, co je kapitán představil.

„Tak dobře, doktorko Walshová," řekl, aniž z ní spustil oči, „přemluvili jste mě."

Kapitán spokojeně přikývl. „Postarám se o vaše věci, a až budete hotov, někdo vás vyzvedne z ošetřovny a přivede za námi."

Jako ve zpomaleném filmu se skupinka rozestoupila a Luke Marlow k ní přistoupil blíž. Vysoký a charizmatický, zahleděl se na ni se zvědavostí – a jí se rozbušilo srdce. Viděla jen jeho, jako by ji očaroval.

Pak se vzpamatovala – ne, o tohle vážně nestojí. Okouzlení, láska, to pro ni bylo tabu. A tenhle navíc brzy bude jejím šéfem. Má v rukou její budoucnost.

Rozhodně bylo třeba zamezit všem projevům té nevítané přitažlivosti. Odhodlaně se napřímila a znovu nalezla svůj profesionální úsměv.

„Tak jdeme," vybídla jej a Luke se k ní připojil. Zajímalo by ji, jestli i on vnímá všechny ty pohledy, které se na něj upíraly, když přecházeli do podpalubí s překrásnými lustry a obložením.

„Povězte mi něco," promluvil a jeho hluboký hlas s nádechem zvědavosti ji rozechvěl po celém těle. Zastavila se před řadou výtahů a tázavě na něj pohlédla.

„To všechny hosty vítá tak početná delegace?"

Přijel výtah, nastoupili a sjeli do podpalubí. „Ne, ale vy nejste jen obyčejný host."

Pozvedl obočí, o dost tmavší než vlasy. „A co je na mě tak výjimečného?"

Jste jediný, z koho se mi podlamují kolena – mohla by po pravdě odpovědět, ale nasadila lhostejný výraz. „Slyšeli jsme, že zdědíte Coru Mae."

„Aha," zabořil si ruce hluboko do kapes. Čekal snad, že to nikdo neví? S tím, že považuje synovce za svého dědice, se Patrick nijak netajil. „Na lodi se zvěsti šíří rychlostí požáru."

„A co ještě se tu o mně povídá?"

Na lodi žilo a pracovalo asi tři sta třicet lidí. Někteří z nich byli sezonní zaměstnanci, kteří chtěli vidět svět – pracovali usilovně, ale brali to jen jako krátkodobé dobrodružství. A pak tu byla stálá komunita lidí, kteří považovali loď za svůj domov. V obou skupinách se šířily spekulace a útržky informací o Lukeovi Marlowovi. Della toho věděla víc než ostatní, co jen se jí Patrick navyprávěl o svém úžasném synovci, o jeho řetězci hotelů Marlow, o tom, jaký je úspěšný a vážený obchodník. Vyprávění pyšného strýce ji ale nepřipravilo na charizmatický vliv Lukea Marlowa osobně.

Dveře výtahu se otevřely, vstoupili na měkký koberec dřevem obložené úzké chodby s elegantními

lampami na stěnách a Della jej vedla ke své ordinaci, zatímco on trpělivě čekal na její odpověď. „Všechno to jsou jen samé dohady," řekla vyhýbavě.

„Rád si je poslechnu."

Pousmála se při představě, jak svému budoucímu šéfovi svěřuje všechny drby, co o něm na lodi kolují. „Raději ne."

Došli k ošetřovně, kde se Della zastavila u sestry, usazené hned za dveřmi. „Je tu doktor Bateman, Jody?" zeptala se jí.

Stále při tom intenzivně vnímala Lukeovu přítomnost. Kromě toho, že měl v rukou její budoucnost a zneklidňoval ji jeho zvláštní magnetismus, se bude za necelou hodinu číst Patrickova vůle, což jí bolestně připomnělo, že před dvanácti dny její přítel zemřel. Z toho všeho se necítila ve své kůži, a tak raději přenechá ošetření jeho ruky kolegovi.

Cal Bateman zaslechl své jméno, vešel do recepce a Delle poklesla ramena úlevou.

„Cale, pan Marlow potřebuje zašít ránu na ruce." Otočila se ke svému pacientovi. „Doktor Bateman se o vás postará."

Otočila se k odchodu, ale Lukeův hluboký sametový hlas ji zastavil. „Ne, to ne."

Srdce jí poskočilo a prudce se otočila. „Prosím?"

Lukova výrazná přítomnost zcela zaplňovala těsný prostor kajuty. Netvářil se přísně, ale ani moc přátelsky. „Byl bych raději, kdybyste se o to postarala vy, doktorko Walshová."

Nechápavě na něj pohlédla. „Ujišťuju vás, že doktor Bateman je vynikající odborník. Má dokonce kvalifikaci jako plastický chirurg, takže vám zahladí jizvu mnohem lépe než já."

„Chci vás, doktorko Walshová, jizvy mi nevadí."

Ztuhla. On s ní snad flirtuje? O to se zatím nikdo nepokoušel, od doby co její manžel… tu už není. Záměrně se obklopovala aurou nepřístupnosti, aby se

tomu vyhnula. Ne, že by Luke Marlow něco podobného bral v potaz. Tak dobře, tiše si povzdechla, ať je po jeho, je přece profesionálka a dokáže se o Patrickova synovce postarat, ať jí srdce poskakuje v hrudi jakkoliv divoce.

„Tak tedy pojďte se mnou," vybídla jej a zavedla do ordinace, kde začala shromažďovat všechny potřebné pomůcky. „Posaďte se, pane Marlowe," ukázala na křeslo pro pacienty.

„Říkejte mi Lukeu," vyzval ji a sedl si.

„Raději zůstanu u pana Marlowa, pokud vám to nevadí." Oblékla si z věšáku na dveřích bílý plášť a teprve pak se k němu otočila. „Pravděpodobně se během pár hodin stanete mým šéfem."

„Vadí mi to. Vy mně za pár minut propíchnete kůži ostrou jehlou a já bych se cítil lépe, kdyby náš vztah byl méně formální."

Della se na něj pátravě zahleděla, jak se uvolněně natáhl v černém vinylovém křesle. Stehy ne stehy, nervózní nebyl. Ale to on tu teď určuje pravidla, pan Budoucí majitel. „Dobře, Lukeu," přikývla.

Podíval se na visačku na jejím bílém plášti. „Doktorka Adele Walshová. Můžu vám říkat Adele?"

Trhla s sebou. Jen její manžel jí říkal Adele. V mysli jí vytanula tvář milovaného Shanea, zamrkala a opět se pokusila soustředit na Lukea. „Raději Della."

„Della," zamrkal a zadíval se na ni. „To se mi líbí. Tak… teď když už jsme na důvěrnější půdě, Dello, povězte mi, co se o mně povídá?"

Zasmála se. „Ale, Lukeu, vážně chcete ztrácet čas nesmyslnými řečmi?"

Pohlédl na ni zpříma svýma stříbřitě šedýma očima. „Asi ne. Ale je tu něco, na co bych se rád zeptal."

Na chvíli zatajila dech – tušila, o co půjde. Ale raději si to odbyde ještě před čtením závěti. „Ptejte se, na cokoliv."

„Řekli mi, že se o mého strýce po celou dobu nemoci starala nějaká doktorka. To jste byla vy?“

Hrdlo se jí sevřelo, dokázala jen přikývnout. Stále ještě nedokázala uvěřit. Byl plný života, výjimečný člověk, který jí i mnoha dalším přirostl k srdci… a najednou tu není. Už se s ním nikdy nebude smát a povídat si. Jeho smrt znovu vyplavila žal nad smrtí manžela přede dvěma roky.

Luke na ni stále hleděl s vážným výrazem. „Díky, že jste to pro něj udělala.“

Ztěžka polkla a opět nalezla svůj hlas. „Není zač. Patricka jsem považovala za přítele. Zasloužil si možnost dožít na lodi místo v hospici.“

„Jednu věc ale nechápu. Nikdo z rodiny netušil, že umírá. A to jsme spolu dost často mluvili po telefonu, ale nikdy ani nic nenaznačil. Předtím vždycky několikrát do roka přijížděl navštívit mou matku, takže jsme věděli, že mu není dobře, a proto tak dlouho nepřijel, ale nikoho nenapadlo, že je to tak vážné. Proč nám nikdo nic neřekl?“

Vybavila si několik hovorů, které s Patrickem na toto téma měla. Mnohokrát jej vybízela, aby sdělil své rodině, nakolik vážný je jeho stav. A pak když se blížil konec, prosila jej, aby jí dovolil jim zavolat. Ale nenechal se zviklat. Nechtěl, aby ho viděli, jak je slabý a zničený, nechtěl snášet jejich reakce na pokročilé stadium rakoviny. Říkal, že chce, aby si jej pamatovali takového, jaký byl předtím, ale podezřívala jej, že si ani sám nechce připustit, že umírá.

Pevněji se objala kolem ramen. „Patrick byl hrdý muž. Považoval to za nejlepší řešení.“

„Jak dlouho se necítil dobře?“

„Měl rakovinu skoro rok, prodělal dvě várky chemoterapie, ale před čtyřmi měsíci to začalo být vážné. Ale až poslední měsíc byl upoutaný na lůžko a o chod lodi se zajímal až do poslední chvíle.“

„Měl…," zamračeně hledal vhodná slova, „velké bolesti?"

„Podávala jsem mu morfium a další medikamenty, takže byl téměř bez bolestí." Občas jej ale musela přemlouvat, aby si od bolesti ulevil. Patrick byl typ bojovníka.

„Navštěvoval…," Luke si rozpačitě prohrábl vlasy, „… i jiné doktory?"

Chápala jeho pochybnosti, na jeho místě by se také chtěla ujistit, že strýc dostal tu nejlepší péči.

„Byl v péči specialistky v nemocnici Royal v Sydney a pravidelně jsem s ní byla v kontaktu. Můžu vám na ni dát telefon, jestli si s ní chcete promluvit." Poté co Luke zamítavě zavrtěl hlavou, pokračovala. „Poslední dva měsíce Patrick osobně platil dalšího doktora, aby převzal mé povinnosti a já se mohla věnovat jen jemu. Také zde byla vyškolená sestra, a tak nezůstal ani chvíli sám."

I když měla sestra službu, Della za ním stejně ve volném čase chodila.

„Díky za informace. Půjdete na čtení závěti?"

„Ano." Musela to Patrickovi slíbit, říkal, že jí něco malého odkáže. Nemělo smysl mu říkat, že nic nechce. „Pozval většinu stálých zaměstnanců."

„Doufám, že vám Patrick za vaše služby něco zanechal, kdyby to nestihl, postarám se o to sám."

Srdce se jí sevřelo bolestí. Lukeova citlivost a velkorysost jí připomněla Patricka a také všechna jeho vyprávění o muži, který teď stál před ní. Vždycky přemítala, jestli Patrick přehání, nebo je jeho synovec opravdu tak dokonalý – skutečný princ na bílém koni.

„To je od vás milé," řekla, „ale není to vůbec zapotřebí. Dělala jsem jen svou práci, a jak už jsem řekla, považovala jsem Patricka za svého přítele."

„Jsem rád, že jste mu byla nablízku."

„Děkuju." Vděčně se na něj usmála, ulevilo se jí,

že jí nevyčítá, že mu neřekla o Patrickově nemoci. „Pokud chcete stihnout čtení závěti, měli bychom sebou hodit a postarat o vaši ruku."

Pohlédl na hodinky. „Máte pravdu."

Umyla si ruce, posadila se za stůl a rozložila na něj sterilní gázu. „Položte si ruku sem," vybídla jej a natáhla si rukavice.

Luke se zadíval Delle Walshové do očí a dal ruku na stůl, dlaní nahoru. Čím dál víc jej fascinovala. A obdivoval ji, určitě nebylo snadné starat se o jeho tvrdohlavého strýce, uprostřed moře. Když mu kapitán lodi před dvanácti dny volal, tvrdil, že měl Patrick tu nejlepší péči. To však nebyl ten důvod, proč chtěl, aby mu ránu zašila ona – cosi z ní vyzařovalo, i když nebyla vůbec namalovaná, přitahovala jej se svýma karamelovýma očima víc, než kterákoliv jiná. Vnímal její citlivost, inteligenci a příslib něčeho výjimečného.

Odvrátil od ní pohled a zamračil se. Bylo v tom cosi znesvěcujícího… takhle uvažovat o ženě, která se starala o umírajícího Patricka, zvláště když doposud bolestně vnímal jeho ztrátu.

Della opatrně rozvázala kapesník, jímž si přikryl ránu. Nebyla nijak velká, ale začala ji ošetřovat se vší vážností. Jistě se i o Patricka starala stejně pečlivě, pomyslel si.

„Dám vám na to lokální anestetikum." Vytáhla jehlu, ucítil bodnutí a uklidňující, hřejivý dotek Delliny ruky. Pak mu ránu vyčistila desinfekcí.

„Jak se vám to stalo?" sklonila se k jeho ruce, aby si ji prohlédla.

„Autonehoda."

Její pohled zalétl k jeho očím, pak si prohlédla jeho krk a ramena. „Jste zraněný ještě někde jinde? A co ostatní?"

„Všichni jsme v pořádku," nedbale pokrčil rameny. „Vlastně to ani žádná nehoda nebyla, jen jsem si naléval vodu z minibaru…"

„V autě?“

„Byla to dlouhá limuzína.“ Potřeboval se setkat s některými zaměstnanci a najmout si limuzínu stálo za ten ušetřený čas, který by cestováním ztratil. „Řidič se v rušném provozu nestihl včas vyhnout nárazníku auta před ním. Jak jsem letěl dopředu, sklenička se rozbila o roh lednice.“

„Měl jste štěstí,“ poznamenala a opět se zadívala na jeho dlaň.

To ano, nehoda jej zavedla sem k ní, což by se dalo považovat za štěstí, pomyslel si při pohledu na její skloněnou hlavu se sametovými hnědými vlasy.

„Můžete zahýbat palcem? A ukazováčkem?“

Poslušně ohnul jeden prst po druhém.

„Dobře. Teď mi řekněte, jestli něco cítíte.“ Jemně mu špičkou ukazováčku přejela po všech prstech. „Ano.“

Vzala do ruky pinzetu. „Než vám zabere anestetikum, zkontroluju, jestli v ráně nemáte střepy, ano? Nemělo by to bolet.“

Tmavé řasy jí při práci klesly na krémově bílé líce. Za normálních okolností by ji pozval na drink nebo na večeři, ale věděl, že by tím překročil svá vlastní pravidla, už brzy bude jejím zaměstnavatelem.

Kromě toho pochyboval, že by Della jeho pozvání přijala. Vysílala signály, že její zájem o něj je čistě profesionální, že v něm vidí jen pacienta a Patrickova dědice.

Přejela mu prstem po dlouhé jizvě pod palcem. „To musela být hluboká rána.“

Pousmál se. „To mám z dětství.“ Nebyla to nehoda, ale vědomý rituální čin – rozřízl si kapesním nožem bříško palce a přitiskl jej k podobně rozříznutým palcům svých třech přátel. Stali se z nich pokrevní bratři, tehdy o půlnoci v temné internátní ložnici. Podíval se na jizvu a připomněl si, jak se v mladickém nadšení řízl hluboko, jako kdyby si myslel, že čím více bude

krve, tím pevnější bude jejich pouto. Možná bylo, ti tři stále patřili mezi jeho nejbližší přátele.

Della odložila pinzetu a vzala do ruky jehlu.

„Jak to vypadá?“ zeptal se.

„Není to nic vážného,“ uklidnila jej. Jehla se mu zabodla do kůže, ucítil slabý tah, Della rychle a zručně zavázala a ustřihla první steh a pustila se do dalšího. I ruce má krásné a schopné, pomyslel si. Dokončila třetí steh, vstala a svlékla si rukavice. „Kdy jste byl naposledy očkován proti tetanu?“

„Asi před rokem.“

„To by mělo stačit. Antibiotika nepotřebujete, rána byla čistá, nebyl v ní žádný cizorodý materiál.“ Umyla si ruce a obrátila se zpátky k němu. „Asi za sedm dní bude potřeba stehy vyndat, pokud tu ještě budete, přijďte na ošetřovnu a já nebo Cal se o to postaráme. Jinak si zajděte za svým doktorem.“

„Budu tu jen pár dní,“ řekl a kupodivu jej to zamrzelo. Přijel jen kvůli čtení Patrickovy závěti, a aby zhodnotil provoz lodi. Vystoupí, až dorazí do Sydney.

„Nezůstanete až do konce?“ Mezi obočím se jí objevila tenká vráska. „Nechcete zažít, jak Cora Mae brázdí Pacifikem?“

Zamítavě zavrtěl hlavou. Měl s lodí jiné plány než okružní jízdy oceánem.

„Pak tedy budete muset navštívit jiného doktora, pane Marlowe,“ řekla s profesionálně vlídným úsměvem. „Pokud vás to bude bolet nebo to zčervená a napuchne, zajděte za ním dřív.“

Překvapeně si uvědomil, že je to konec. Za pár vteřin odsud vyjde a pravděpodobně se už takhle v soukromí nikdy nesetkají. A bylo to tak dobře. Mohlo by jej znovu napadnout, že ji pozve na drink, a to by nebylo dobré – přece si nebude něco začínat se svou budoucí zaměstnankyní, která tráví každou noc v jiném městě.